

ת"פ 61516/05/13 - מדינת ישראל נגד מתן דנון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 61516-05-13 מדינת ישראל נ' דנון

ת"פ 44762-02-14 מדינת ישראל נ' דנון

לפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מתן דנון

ב"כ המאשימה: עו"ד עינת מי- רז

ב"כ הנאשם: עו"ד שאול עזרא

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית בת"פ 61516-05-13 בשל כך שהחזיק ביום 26.12.2012 0.32 גרם חשיש.
2. הכרעת הדין ניתנה ביום 17.9.2014 במסגרת הסדר טיעון, שבו הוסכם כי הנאשם יודה ויורשע בעבירות המיוחסות לו בכתבי האישום והצדדים הסכימו כי בגין שתי העבירות יוטל על הנאשם עונש של מאסר שירוצה בעבודות שירות, וכל צד יהיה חופשי בטיעונו ביחס למשך עבודות השירות.
3. בשל גילו של הנאשם בעת ביצוע העבירות הוכן תסקיר שירות המבחן בעניינו, אשר הוגש ביום 21.8.2016. מהתסקיר עולה כי הנאשם בן 22 באותה עת, גר עם אמו ומצפה לילד מבת זוגו ועובד בחברת הובלות. התסקיר מתאר את קורות חייו של הנאשם, הרקע של השימוש בסמים על ידו מגיל צעיר, את עברו הפלילי ואת הקשר עם בת זוגו, אשר מהווה נקודת משען מסוימת בחייו, במסגרתו גם הפחית הנאשם, במידת מה, בשימוש בסמים. שירות המבחן התרשם, כי חייו של הנאשם התאפיינו בחוסר יציבות והוא אימץ דפוסי התנהגות עבריינים שעה שהשימוש בסמים מהווה מפלט עבורו. שירות המבחן הטיל ספק בכך שהנאשם יכול להתמיד בעבודה לאורך זמן ובהימנעות משימוש בסמים והמליץ על מאסר קצר בפועל. לנוכח העובדה כי הנאשם לא שיתף פעולה עם צו מבחן שהוטל עליו בתיק אחר, שירות המבחן העריך כי הנאשם אינו כשיר לבצע גם עונש של שירות לתועלת הציבור.

4. הנאשם לא התייצב אצל הממונה על עבודות השירות הגם שהוזמן מספר פעמים, גם באמצעות אמו וגם באמצעות סנגורו. ההליכים בעניינו של הנאשם הותלו פעמיים, וכשאוותר לאחרונה התבקש מעצרו עד תום ההליכים והוא שוחרר בתנאים. לנוכח העובדה כי הנאשם לא התייצב אצל הממונה על עבודות השירות, חזרה בה המאשימה מהסכמתה להסדר הטיעון, וביקשה להטיל על הנאשם עונש של שלושה חודשי מאסר בפועל.
5. מטעם הנאשם העידה בת זוגו, שתיארה כי הנאשם ערך שינוי בחייו, מתמיד בעבודה והם אף מצפים לילד. ב"כ הנאשם ביקש להימנע מלהטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל.
6. הערך המוגן בעבירת הסמים הוא שמירה על בריאות הציבור ובעקיפין גם שמירה על ביטחון הציבור מפני העבירות הנלוות לעבירות השימוש בסמים, שתכליתן להשיג בקלות אמצעים לרכישת הסם. מידת הפגיעה בערך המוגן על ידי העבירה שביצע הנאשם היא נמוכה, בשים לב לכמות הסם ולעובדה כי מדובר בסם שנועד לשימוש עצמי.
7. הערך המוגן בעבירת האיומים הוא מניעת פגיעה בשלוות נפשו וביטחונו של אדם. במקרה זה, מידת הפגיעה בערך המוגן היא גבוהה מאחר והאיום הופנה כלפי עובד ציבור שביצע את תפקידו. החשש הוא כי איומים מסוג זה ירפו את ידם של עובדי הציבור וירתיעו אותם מביצוע תפקידם כהלכה.
8. אף אם הנאשם השמיע את האיום בשל כעסו על הסוהר, קשה לומר כי מדובר במעשה שנעשה כתגובה רגעית לאותו הכעס, שכן האיום הושמע באוזניו של סוהר אחר וללא שהיה לנאשם באותו הרגע מגע ישיר עם הסוהר שביחס אליו הושמע האיום.
9. רמת הענישה שנקבעה בפסיקה ביחס לעבירות איומים בנסיבות דומות מתחילה בעונשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד לעונשי מאסר בפועל למשך מספר לא מבוטל של חודשים (ראו ת"פ (שלום פתח תקווה) 35130-08-13 **מדינת ישראל נ' כהן** (19.6.2014) והפסיקה הנזכרת שם).
10. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירת החזקת סמים לשימוש עצמי מלמדת כי הוטלו על נאשמים עונשים החל ממאסר מותנה ועד למאסר למשך תקופה קצרה (ראו ת"פ (שלום רמלה) 36431-04-15 **מדינת ישראל נ' קורקין** (6.1.2016) והפסיקה הנזכרת שם).
11. לנוכח האמור לעיל מתחם העונש ההולם את עבירת הסמים במקרה דנן מתחיל במאסר מותנה ומגיע עד מאסר קצר בעבודות שירות. מתחם העונש ההולם את עבירת האיומים מתחיל ממאסר בעבודות שירות ומגיע עד כדי ארבעה חודשי מאסר בפועל ולצד עונשי מאסר מותנים ופיצוי למתלונן.
12. הנאשם הוא צעיר כבן 23 שהיה בגיר - צעיר בעת ביצוע העבירות. לחובתו הרשעה קודמת אחת במספר רב של עבירות ובהן הפרת הוראה חוקית, ניסיון לגניבת רכב, החזקת סמים לצריכה עצמית נהיגה פוחזת של

רכב ועוד. בגין הרשעה זו הוטל על הנאשם ביום 28.5.2012 עונש מאסר של 30 ימים על ידי ביהמ"ש לנוער וכן הוטלו עליו עונשי מאסר מותנים, ובהם גם חודש מאסר מותנה למשך 3 שנים על כל עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים.

13. על פי גיליון הרישום הפלילי, תלוי ועומד לכאורה נגד הנאשם עונש מאסר מותנה בן חודש בגין עבירת הסמים שהוא בר הפעלה כעת. מאחר ואיש מן הצדדים לא טען דבר בנוגע למאסר המותנה במסגרת טיעונו, הפנית שאלה בנדון למאשימה. ב"כ המאשימה הסבירה כי המאשימה ערה למאסר המותנה ואולם היא אינה מבקשת להפעילו או להאריכו, אלא להתעלם ממנו, ואף נימקה עמדתה.

14. בהתאם להוראות סעיפים 55 ו- 56 לחוק העונשין התשל"ז-1977, עומדות בפני שתי אפשרויות בלבד: הפעלת המאסר המותנה או חידוש תקופת התנאי. אין עומדת בפני האפשרות להתעלם מקיומו של המאסר המותנה, חרף השיקולים כבדי המשקל העומדים בבסיס בקשת המאשימה, ואף המאשימה לא הייתה רשאית לבקש כי אתעלם מהמאסר המותנה (השוו רע"פ 6143/03 פורטל נ' מדינת ישראל [פ"ד נח(2) 614] בפסקה 6 לפסק הדין).

15. על אף האמור, תקנה 4 לתקנות העונשין (מאסר על תנאי) התשמ"ה-1985 (להלן: "התקנות") קובעת, כי לבקשה לצו הפעלה או הארכה של המאסר המותנה, יצורף העתק של פסק הדין אשר לפיו הוטל המאסר המותנה. העתק פסק הדין שבו הוטל העונש המותנה לא היה בידי המאשימה בעת שמיעת הטיעונים לעונש, וממילא לא הוגש לבית המשפט. משכך לא אוכל, בשלב זה ליתן הוראה כלשהי ביחס למאסר המותנה.

16. מאחר ותקנה 3 לתקנות מאפשרת מתן צו להפעלה או הארכה גם לאחר מתן גזר הדין בשל העבירה הנוספת, על המאשימה להגיש בקשה נפרדת ביחס למאסר המותנה.

17. תסקיר שירות המבחן מלמד, כי נסיבות חייו של הנאשם היו מורכבות מגיל צעיר. חייו של הנאשם לוו בקשיים בתחום המשפחתי ובתחום הלימודי. הוא החל להשתמש בסמים בגיל 14 והוצא מביתו למסגרות חוץ כבר בגיל 11. הנאשם לא גויס לצבא והתקשה להתמיד בעבודות. הקשר הזוגי שנרקם בין הנאשם לבת זוגו מיתן, במידת מה, את הדפוסים העבריינים ודפוסי השימוש בסמים אצל הנאשם ואולם ניתן לראות כי אף בכך אין כדי להביא את אורח חייו של הנאשם לאורח חיים יציב ונורמטיבי.

18. יש לשקול את התנהלות הנאשם במהלך ניהול משפטו. הנאשם אמנם הודה במעשים ובכך חסך את שמיעת הראיות, אם כי לא ניתן לומר שחסך בזמן שיפוטי. הנאשם לא התייצב באופן סדיר למשפטו. הדיונים בעניינו נדחו שוב ושוב, ובשתי הזדמנויות נאלץ ביהמ"ש להתלות את ההליכים בשל כך. חלוף הזמן בעניינו של הנאשם אינו יכול להיחשב כנסיבה מקלה, שכן הוא נובע מתוך התנהלותו שלו. אני סבורה אף כי מדובר בנסיבה מחמירה, בשל הפגיעה באינטרס הציבורי של ניהול הליכים משפטיים ביעילות ואכיפת החוק בתוך פרק זמן סביר.

19. בנסיבות אלה, משעה שניתנה לנאשם הזדמנות להתייצב אצל הממונה על עבודות השירות, ואף יותר מהזדמנות אחת, לא סברתי כי יש לכופף את המאשימה לעמוד מאחורי הסדר הטיעון במסגרתו הסכימה לריצוי העונש בעבודות שירות.

20. מתסקיר המבחן עולה כי לנאשם ניתנו, לאורך חייו, מספר רב של הזדמנויות לשקם את עצמו. הוא הושם במוסד מלכישוע לא פחות מארבע פעמים כדי לאפשר לו להיגמל מסמים, אך הנאשם לא הצליח להשלים את התוכניות הטיפוליות. גם צו מבחן שנגזר עליו לא הושלם והנאשם לא השכיל לנצל אפיק טיפולי זה. גם ההזדמנויות החוזרות שניתנו לנאשם בתיק הנוכחי להתייצב אצל הממונה על עבודות השירות לא נוצלו על ידו. בנסיבות אלה, מקובלת עליי גם עמדת שירות המבחן לפיה הנאשם אינו מתאים לבצע שירות לתועלת הציבור.

21. מתוך מכלול העובדות שתוארו, ומתוך העולה מתסקיר שירות המבחן, ניתן להסיק כי הגם שהנאשם לקח אחריות פורמלית על מעשיו, שבאה לביטוי בהודאתו בעבירות בפני בית המשפט, ספק האם הנאשם הפנים את הפסול שבהם, וקיים חשש כי הוא ישוב לבצעם. על כן נדרש לשקול בעניינו גם שיקולי הרתעה, ולהטיל עליו עונשים בעלי רכיבים מוחשיים שיביאו לכדי ביטוי את הפגיעה שפגע בערכים המוגנים.

22. לנוכח האמור לעיל מצאתי כי יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו הבינוני- גבוה של מתחם העונש ההולם ואני גוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. 70 ימי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 9.2.17 ועד יום 10.2.17.

ב. שלושה חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים מהיום עבירת איומים או עבירה לפי פקודת הסמים המסוכנים, למעט החזקה לצריכה עצמית וכלים.

ג. חודש מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים מהיום עבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית או עבירת כלים לפי פקודת הסמים המסוכנים.

ד. פיצוי בסך 500 ₪ ללוחם נחשון, עד תביעה 2 בת"פ 44762-02-14. הפיצוי ישולם עד ליום 1.5.17.

23. המאשימה תפעל בהתאם לאמור בסעיף 16 לגזר הדין וזאת עד ליום 1.3.17.

24. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ' שבט תשע"ז, 16 פברואר 2017, במעמד הצדדים.